

สำหรับศาลใช้

ปกคำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ อ.๓๘๖๔/๒๕๕๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๕๒๐๐/๒๕๕๖
เจ้าของสำนวน ท่านสมจิตร์ ปอพิมาย
วันที่อ่าน ๘ สิงหาคม ๒๕๕๙

ระหว่าง

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

บริษัทฟูตวิลเลจ จำกัด

โจทก์ร่วม

นางสาวบุตรศณีหรือณภดา เอี่ยมศรี ที่ ๑

นางสาวสาทิญาดาหรือสุวิมล สุ่มหลิม ที่ ๒

นายอภิวัฒน์ คำผง ที่ ๓

จำเลย

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและ
การค้าระหว่างประเทศกลาง

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๘๖๔/๒๕๕๕

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๒๐๐/๒๕๕๖

ศาลฎีกา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๖๑/๒๕๕๙

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ อ.๓๘๖๔/๒๕๕๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๕๒๐๐/๒๕๕๖
เจ้าของสำนวน ท่านสมจิตร์ ปอพิมาย
วันที่อ่าน ๘ สิงหาคม ๒๕๕๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๒๔๖๑/๒๕๕๙

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๘ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความอาญา

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

บริษัทฟู๊ดวิลเลจ จำกัด

โจทก์ร่วม

ระหว่าง

นางสาวบุตรศณีหรือณภาดา เอี่ยมศรี ที่ ๑

นางสาวสาทิญาดาหรือสุวิมล สุ่มหลิม ที่ ๒

นายอภิวัฒน์ คำผง ที่ ๓

จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อพระราชบัญญัติความลับทางการค้า

โจทก์และโจทก์ร่วม อุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษา ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและ-
การค้ำระหว่างประเทศกลาง ลงวันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

บรรดาคำฟ้อง คำให้การ รวมทั้งรายการต่าง ๆ ในคำพิพากษาของ
ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้ำระหว่างประเทศกลางให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษานี้
ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้ำระหว่างประเทศตรวจสำนวน
ประชุมปรึกษาแล้ว เห็นควรวินิจฉัยก่อนว่า คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องที่บรรยายครบองค์ประกอบ
ของความผิดตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓๓ หรือไม่
โดยที่พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓ บัญญัติว่า “ความลับทางการค้า”
หมายความว่า “ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไปหรือยังเข้าถึงไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้ว
ต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว โดยเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ในเชิงพาณิชย์เนื่องจากการเป็น
ความลับ และเป็นข้อมูลที่ผู้ควบคุมความลับทางการค้าได้ใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อรักษาไว้
เป็นความลับ” และมาตรา ๓๓ บัญญัติว่า “ผู้ใดเปิดเผยความลับทางการค้าของผู้อื่นให้เป็น

ที่ล่วงรู้โดยทั่วไปในประการที่ทำให้ความลับทางการค้ำนั้นสิ้นสภาพการเป็นความลับทางการค้า โดยเจตนาถลันแกล้งให้ผู้ควบคุมความลับทางการค้าได้รับความเสียหายในการประกอบธุรกิจ ไม่ว่าจะกระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสารการกระจายเสียง หรือการแพร่ภาพหรือ การเปิดเผยด้วยวิธีอื่นใด...” คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา ๓๓ ดังกล่าว องค์ประกอบของความผิดข้อหนึ่งที่โจทก์จะต้องบรรยายมาในคำฟ้องคือการเปิดเผย ความลับทางการค้าของผู้อื่นให้เป็นที่ล่วงรู้โดยทั่วไป ซึ่งหมายถึงการเปิดเผยข้อมูล ให้สาธารณชนได้ล่วงรู้ในลักษณะที่มีผลทำให้ข้อมูลนั้นสูญเสียดังกล่าวหรือคุณสมบัติ การเป็นความลับ ที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า...จำเลยทั้งสามรวมกันนำเอาข้อมูลอันเป็น ความลับทางการค้าของผู้เสียหายไปเปิดเผยให้กับบุคคลผู้มีชื่ออันเป็นบุคคลทั่วไปล่วงรู้ ถึงข้อมูลอันเป็นความลับทางการค้าของผู้เสียหายโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหาย และจำเลยทั้งสามมีเจตนาถลันแกล้ง อันเป็นเหตุให้ข้อมูลซึ่งเป็นความลับทางการค้าของ ผู้เสียหายสิ้นสภาพความเป็นความลับทางการค้า ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย ในการประกอบธุรกิจ โดยมีได้บรรยายฟ้องระบุวิธีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวนี้ว่าเป็น การโฆษณาด้วยเอกสาร กระจายเสียง หรือการแพร่ภาพหรือเปิดเผยด้วยวิธีอื่นใด

- ๔ -

จึงไม่ใช่ว่าการยืนยันข้อเท็จจริงว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นการเปิดเผยความลับ
ทางการค้าของผู้อื่นให้เป็นที่ล่วงรู้โดยทั่วไปในประการที่ทำให้ความลับทางการค้านั้น
สิ้นสภาพการเป็นความลับทางการค้าดังกล่าว แต่เป็นการยืนยันเพียงว่าเป็นการเปิดเผย
แก่บุคคลคนหนึ่งที่เป็นบุคคลทั่วไป ฟ้องของโจทก์จึงเป็นการบรรยายฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบ
ของความผิดตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓๓ ไม่ชอบด้วย
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดี
ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๖ ประกอบ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมาย
อันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่าง
ประเทศ และวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๙
มาตรา ๔๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง
ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกา
แผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นฟ้องด้วยในผล เมื่อวินิจฉัยดังนี้

○ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

แล้วจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์และโจทก์ร่วมว่าข้อมูลตามฟ้องเป็นความลับทางการค้า ตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓ หรือไม่อีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องว่า พนักงานสอบสวนยึดคอมพิวเตอร์แบบพกพา จำนวน ๑ เครื่อง เป็นของกลาง และมีคำขอให้รับของกลางดังกล่าว การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้องโดยไม่ได้วินิจฉัยเรื่องของกลาง จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เห็นควรแก้ไขโดยให้คืนคอมพิวเตอร์แบบพกพาของกลางแก่เจ้าของ พิกษายืน คืนของกลางแก่เจ้าของ.

นายไมตรี ศรีอรุณ

นายปริญญา ดีผดุง

นายไมตรี สุเทพากุล

